

וכונת הפסוק לייך הנסכים, וכגון שנתערב יין של ערלה ביין של היתר. שאף שההיתר מרובה מן האיסור, אין האיסור בטל ברוב עד שיהיה ביין ההיתר פי מאתיים מייך הערלה.

וכל זמן שלא בטל במאיתים, אין מביאין ממנו לנסכים.

והכי קאמר: הביאו יין זה לנסכים, רק אם לאחר שיפרישו מן היין את כמות יין הערלה, עדיין ישתיר יין בבור בשיעור מאתיים חלקים של היתר כנגדו.

מכאן לערלה, שהיא בטלה רק ברוב של מאתיים חלקי היתר כנגדה.

"ממשקה ישראל" — אין מביאין למזבח אלא מן הדבר המותר לישראל באכילה.

מכאן אמרו, אין מביאין נסכין מן הטבל. לפי שהוא אסור באכילה לישראל.

יכול לא יביא למזבח בשבת ויום טוב מן המוקצה?

אמרת: מזה איסור טבל מיוחד בכך שאיסור גופו גרם לו להאסר [שסיבת איסורו היא בגופו, ולא מחמת גורם חיצוני כלשהו] — אף כל דבר שאיסור גופו גרם לו, אינו קרב למזבח.

יצא איסור מוקצה, שאין איסור גופו גרם לו להאסר, אלא שאיסור דבר אחר גרם לו להאסר, דהיינו איסור שבת.

ואסיק אביי לקושייתו: **ואי אמרת שאיסור מוקצה איסור דאורייתא הוא — אמאי קרב**

קרבן התמיד — מהו דינו? האם כשר הוא להקרבה, או לא?

ואת [רבה] אמרת לך עלה: כשר הוא, היות דכתיב גבי קרבן התמיד:

"שה אחת מן הצאן מן המאיתים ממשקה ישראל, למנחה לעולה ולשלמים, לכפר עליהם, נאם ה' אלהים".

ודרשינן מהפסוק הזה:

"שה" — ולא בכור בהמה טהורה. שאין הבכור קרב אלא בתורת בכור, ולא לשם קרבן אחר. ד"שה" משמע, דבר הראוי להיות בין זכר ובין נקבה. ובכור אינו אלא זכר.

"אחת" — ולא מעשר בהמה. ואילו קרבן מעשר בהמה אינו ראוי שיקדישונו לקרבן אחר.

וכך היא משמעות הפסוק: אחת" בהמה שהיא באה לבדה כשלעצמה, היא הראויה להיות קרבן תמיד, להוציא קרבן מעשר, שאינו בא מחמתו כשלעצמו, אלא הוא בא בא מכלל עשרה בהמות.

"מן הצאן" — ולא כל הצאן. למעוטי "פלגס". שכל מין הצאן עד גיל שנה הוא קרוי "כבש". ו"איל" הוא בן שנתים. ולאחר שעבר חודש שלם משנתו השניה, כבר הוא קרוי "איל". שחודש אחד בשנה חשוב כשנה. והפלגס הוא עדיין בתוך החודש הי"ג. ויצא מכלל כבש, ועדיין לא בא לכלל איל. ולא הכשירה תורה לקרבן אלא כבש או איל.

מ-א **"מן המאיתים" — ממותר שתי מאות יין שנשתיירו בכור.**